פר' "בלק" – תשע"ט: הדסה

שבת שלום.

בגוף הפרשה בתורה שנשמעה שם קשור להלינה: הוא שפרשה "בלק-לך" בספר במדבר נקראת ע"ש "בלעם" ו"לך" באומץ בראש. מעל הפרשה עם שמות הקשורים לדיבור – "תבוא" בספר שמות ועוד 3 בתורה בהווה: "קרוא, בוז, אמור".

ובכלל, גיל בספר במדבר, אומץ הפיקוח. אך אם נתן בנושא משותף ברוב פרשיות ספר לוי, ניווכח לראות כמה חשוב כוח הדיבור באירועים רבים שאירעו לנו במדבר – המרגלים, קרח והמרגלים, מרים קורח, מי המריבה – להבדיר רק תלוי מהם.

בפרשה "בשלח" ה' ציווה את משה לדבר אל בני ישראל:

"דבר אל בני ישראל ויסעו ..." [יד, ט-ה]

וגילו עכשיו, אחרי שנים לימוד תורה במדבר, "קח את המטה ..." [כ, ח-ז]

בכח של ישראל הוא בשבילו, ולא בכוחו.

והנה אנו מוצאים לפרשתנו, פרשת "בלק" שבה, מלבד בפסוק אחד שאורך 104 הפסוקים שיש בפרשה, וזה כמעט בסוף הפרשה, איך אנו אומרים אלף מילה אחת בכל הפרשה. וגילוי פרשה זו היתה כתובה בתורה – ואומרת לנו הגמרא בבבא בתרא דף יד, עמ' ב:

"משה כתב ספרו ופרשת בלעם ואיוב" – ושאלו המפרשים: הרי פרשת בלעם היא חלק מן התורה, ומה היטעם שנתחדה להבדיר אותה לעצמה? ותשובה, אומר הגמ"י, שלולא שאמר כן,

תלמוד - תשע"ט (2)

ר"נ סבורים שצדקי בלשם הם נבואותו שלו, ואין שייכים לקדושת התורה. ולכן אומרת הגמרא: שאל משה רבינו פרשה זו ויש לה דין תורה שלמה לעם צבור.

ומשיב להבין - אילולא פרשה זו לא נכתבה בתורה היו ר"נ יוצאים ואין ~~לא~~ ר"נ תלויה, מאמינים שצדקי קדוש ושבבני קדושי הם.

וכל זה לומדת הגמרא מהקדמות שהן כאן בברייתא בה, ולכן מאריך בהן התנא ברבותא רבתי. כאן בא הרשב הלוי לקלל אותנו, ואמרתי שאנו יוצאין ולכן אין לנו צבור ולכן אמרנו צבור, הישמעאת ה' שמרה עלינו כמו שהיו שומרה עלינו תמיד, כפי שה' אומר בלשם:

"לא תשלוח את הלשם כי ברוך הוא".

הישרוץ, בימי הראשון, ר' תמוז, מלאו 23 שנה לשבץ אלטברה - מבצע שנבחרים רוב אותנו בהצלחתו ובגבורתו הנעוץ אלהו צבורי תהילים: "ה' מלך ירגזו עמים..." בעולם כולו, שאתה רואה כאשר שוב הופרדו יהודים מיהודים עיני כל צבור שאת שהעולם עומד מהת"חסותו ר"נ כלפי יהודים, העולם כולו רעד מהדרך שבה ~~[illegible]~~ הובטנו שאנו שלום יהודי הוא מופקד.

וסימן הימים, אחרי שכינו לקבל את פני השם:

= כל הכבוד לצה"ל =

בלק - משנ"ט (3)

ומה עם הישראל ה' - הישרלך ~~[illegible]~~ שלנו?

לא אלך בה אולי יוצא להגיד:

כל ה כבוד להקב"ה!

או - הוא הרי ה' טוב, כי לעולם חסדו?

או - תנו את האלוקים, את ישראל אוהבתו ושוכן בשמים

או - בשוט - למה היום עשה כ' נעלה ונשתחה בו?

היום שמעני, בשה שנעשינו כפרה, ובאבלה, להודות

לשמקום המוציא אותנו מעבדה לחרות ומאפלה לאורה?

ושוב היום אנו נשאלים בשב' כבני-ערובה בארץ

עוינת - ארץ שלום והיו לנו שהיה, ואיפה היקר שלנו?

איפה הפנים שלנו אם למשלחנו, אם לפורום בלאומי

ובמשפחה שלנו כולנו, להקב"ה? איפה היקר שלנו? איפה

הגבלה שלנו?

מביא ר' שמחה רל שיבל מים טובים ואריכים מפרשת

נחמדים במדבר לה של מכון מאיר: "הישרלך... ש"ש לו מה להגיד"

ש לנו מה להגיד - ולכאו לא הישרה לשבח. אם אם ממשלת

ישראל מביאת לפעול בדרכים שקטות ואז, אנו, הציבור,

נפנות להקב"ה על:

אתינו כל בית ישראל,
יענתינים בדרך ובשבי,
הנעמדים בין בים ובין בישוב ובין בעולה
הנמקום יהיה עליהם ויוציאם מצרה לרווחה,
ומאפלה לאורה,
ומשעבוד לגאולה,
וישראו בעגלה ובצמן קריב,
ונאמר אמן.

שנת שלום.